

Patrick Lagrou

HET GEHEIM
 VAN DE
TEMPELIER

δ

TWEE

*Slijpe in West-Vlaanderen, meer dan negenhonderd jaar later,
woensdag 15 juli kort na 15 uur*

De grote vrachtwagen die zich een uur geleden, vlak bij de toegang tot het erf, in de modder had vastgereden, kwam eindelijk weer in beweging. Van boven op de berm was Bert De Couter de werkzaamheden al die tijd blijven volgen.

De jongen zag het onmiddellijk toen zijn vader vanuit de vrachtwagen naar hem begon te wuiven. Eindelijk was het zover. Ze hadden ondertussen al genoeg tijd verloren. Hopelijk konden ze morgen toch met de geplande activiteiten starten.

Die ochtend waren ze al met heel wat vertraging uit de grootstad vertrokken. Dat ze eerst een kleine ronde van Vlaanderen zouden maken om overal spullen op te halen, had de jongen niet verwacht. Pas een goed uur geleden hadden ze eindelijk het einddoel van hun lange tocht bereikt: het Groot Tempelhof van Slijpe, niet ver van de kust. Op deze plek stond in de middeleeuwen de commanderij van de tempeliers in Vlaanderen. Alleen al het uitspreken van die exotische naam deed Bert bijna duizelen. Tempeliers of tempelridders die in het Midden-Oosten jarenlang strijd hadden geleverd tegen de islam en die daarna waren teruggekeerd, mochten hier hun oude dag doorbrengen. Dat waren er niet veel, want maar weinigen hadden het avontuur overleefd. In de komende weken zou hier een begraafplaats van tempeliers worden blootgelegd. Wie weet wat ze bij de opgravingen allemaal zouden ontdekken!

Wat was de jongen blij toen zijn vader, Thomas De Couter, hem op het einde van het schooljaar vertelde dat hij er deze keer bij zou mogen zijn. Hij hoefde zijn vakantie niet bij tante Elodie door te brengen zoals de vorige jaren.

Ditmaal mocht hij zijn vader bij de opgravingen bijstaan, net zoals de universiteitsstudenten die voor de middag al aangekomen waren. Als archeoloog van dienst had zijn vader bij professor Slieman een goed woordje voor hem gedaan.

Nu de jongen twaalf was, kon hij bij de opgravingen al behoorlijk wat taken op zich nemen.

De belangrijkste was het uitvoerig fotograferen van alle activiteiten en vondsten. Daar was hij zonet trouwens al mee begonnen.

Ondanks het goeie nieuws had het er in de eerste weken van juli niet naar uitgezien dat ze hier met z'n allen een prettige periode zouden meemaken. Bijna veertien dagen had het zowat onafgebroken geregend. De vooruitzichten voor vandaag waren ook somber, en slecht weer was het laatste wat een archeoloog bij opgravingen in de openlucht kon gebruiken.

Maar opeens leken de weergoden hun gunstig gezind.

Vandaag was het de hele dag droog gebleven en voor morgen werd er zelfs veel zon verwacht, met hoge temperaturen.

Maar de sporen van twee weken zondvloed waren overal zichtbaar. En toen hun vrachtwagen bijna anderhalf uur geleden het erf wilde oprijden, hadden ze meteen kennisgemaakt met de modder.

Omdat het voertuig niet over vierwielaandrijving beschikte, was het in de zachte berm naast de weg vast komen te zitten. Wat de chauffeur ook probeerde om eruit te komen, de wielen ploegden zich alsmaar dieper in de modder. Toen de vrachtwagen tot aan zijn as was weggezakt, hadden ze hun pogingen gestaakt. Een tractor, die het vehikel uit zijn netelige positie kon trekken, bleek de enige oplossing. Maar die moest van een eind hiervandaan komen en het zou dus een tijdje duren voor hij er was.

Een kwartier geleden was de tractor eindelijk opgedaagd.

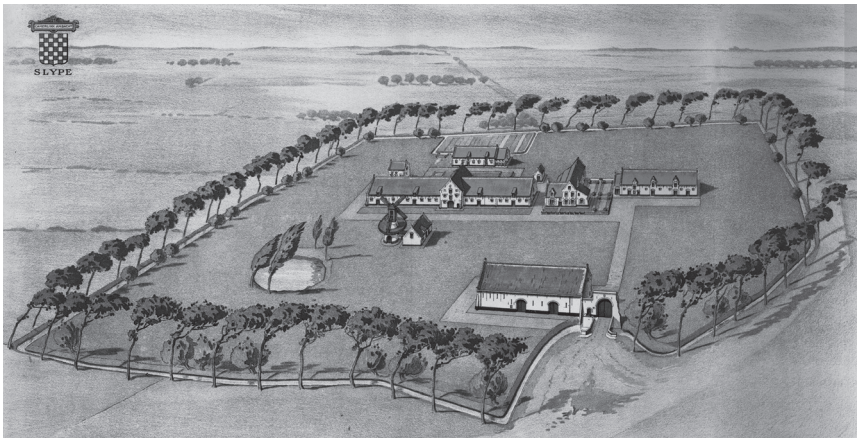
Met kettingen werd de vrachtwagen eraan vastgeklonken.

Met hernieuwde hoop werd een poging ondernomen. Eerst gebeurde er niets, maar toen kwam er beweging in de vrachtwagen.

Kort daarop kon het zwaarbeladen voertuig op eigen kracht het erf oprijden. Niets stond de archeologen meer in de weg om met de eigenlijke voorbereidingen van start te gaan.

Tegen de avond moesten de twee grote tenten opgeslagen zijn.

Daar zouden de studenten in overnachten.

*Het Groot Tempelhof in Slijpe: in de negentiende eeuw,
na de Groote Oorlog en vandaag*

*Het Groot Tempelhof in Slijpe: in de negentiende eeuw
en tijdens de opgravingen van 2002*

Verder moesten ze ook een schuur als eet- en werkruimte inrichten. Iedereen zou de handen uit de mouwen moeten steken.

Gelukkig wist Bert nu al waar hij zou overnachten.

Zowel voor de professor als voor zijn vader was in de hoeve een kamer voorzien. Aanvankelijk was het de bedoeling dat hij de tweede kamer met zijn vader zou delen. Maar toen ze vorige week hier waren om alles voor te bereiden, had de jongen aan de andere kant van het huis een piepklein zolderkamertje ontdekt. Noch de boerin noch zijn vader had er enig bezwaar tegen dat hij daar op een veldbed de nachten zou doorbrengen.

Voor Bert was dit een dubbele meevaller. Om te beginnen had zijn eigen kamertje, lekker rustig en weg van zijn vader.

Bovendien had hij meteen gezien dat hij vandaar makkelijk naar buiten kon zonder door iemand gezien te worden.

Waar dat voor nodig kon zijn, wist hij niet, maar het zinde hem dat de mogelijkheid er was. Je kon nooit weten wat er bij het opgraven van een kerkhof vol eeuwenoude tempeliers allemaal zou gebeuren!

DRIE

Jeruzalem, eenentwintigste eeuw, donderdag 16 juli in de ochtend

Vanaf de flank van de Olijfberg keek de jongen over het dal van de Kidron in de richting van Jeruzalem. Op de voorgrond lag de Tempelberg. Zoals altijd sprong de gouden Rotskoepel meteen in het oog. Het was niet de eerste keer dat hij zich op deze plek bevond. Naast hem stond zijn moeder. Ze vertelde hem tot in de kleinste details hoe de kruisvaarders op dezelfde datum en op hetzelfde uur, nu meer dan negenhonderd jaar geleden, de stad hadden ingenomen. Ze wees hem zelfs de precieze plaats aan waar het allemaal gebeurd was. Daar, vlak bij de Zwanentoren, was de houten aanvalstoren tegen de hoge muur geduwd. Daar was het dat Godfried van Bouillon samen met enkele ridders uit het verre Vlaanderen de stad was binnengedrongen. Daar ...

Bert schrok wakker.

‘Bert, opstaan!’ weerklonk het van beneden. ‘Je moest al beneden zijn ...’

Het was de stem van zijn vader. De jongen deed zijn ogen open en zag de vele rijen dakpannen boven zijn hoofd.

Door het kleine dakraampje viel het zonlicht gul naar binnen.

Normaal zou hij meteen blij zijn met dit prachtige weer, maar zijn gedachten waren nog ergens anders. Meer zelfs, hij zat bij manier van spreken nog in de droom van daarnet. De overgang was zo bruusk geweest dat hij zich alles tot in de details kon herinneren. Het was alsof hij net nog in Jeruzalem was, om vervolgens in een flits op deze plek wakker te worden.

Alles leek zo echt in Jeruzalem!

Elk moment van de vreemde droom herinnerde hij zich nog.

Het was alsof hij het allemaal zelf had meegemaakt.

Maar zoiets kon toch niet! Om te beginnen was hij in zijn hele leven nog nooit verder dan Frankrijk geweest.

Bovendien had hij geen moeder meer.

Hij had haar zelfs nooit gekend.

Amper drie dagen na zijn geboorte was ze aan kraamkoorts bezweken. Zijn vader had hem er vaak over verteld. En nu had hij haar opeens levensecht in een droom ontmoet. Hoe was dat mogelijk?

Plotseling vloog het luik van het zolderkamertje open.

‘Lig jij nu nog altijd in je nest!’ riep zijn vader verontwaardigd.

‘Het is kwart voor tien en over een kwartier beginnen we. Je zult je moeten haasten als je nog wilt ontbijten. Of had je toch liever je vakantie bij tante Elodie doorgebracht?’

Dat laatste kwam als een zweepslag.

Bert sloeg vliegensvlug zijn slaapzak open en sprong uit bed.

Zijn vader was alweer weg. Hij had het vast al de hele ochtend razend druk en zijn zoon had zich behoorlijk verslapen. Was die droom daar misschien verantwoordelijk voor? Hoe graag had Bert daar nu met zijn vader over gesproken, maar dat was om allerlei redenen uitgesloten.

Om te beginnen was het er absoluut het moment niet voor.

Bovendien was zijn vader veel te nuchter om zich met dromen in te laten. En vooral, Bert kon maar beter niet meer over zijn moeder beginnen. Telkens als de jongen daarover begon, gaf zijn vader te kennen dat dit onderwerp taboe was.

Het deed hem nog altijd te veel pijn, kreeg Bert dan steevast als antwoord. Hij had het nog altijd niet kunnen verwerken.

En daar moest zijn zoon het maar mee doen ...

Snel haalde Bert een kam door zijn haren, opende het luik en daalde de ladder af.

In de keuken van de boerderij waren ze net begonnen de tafel af te ruimen. De jongen graaide een mes en enkele boterhammen mee en begon die haastig met boter en jam te besmeren.

Met een halve boterham tussen de kiezen en de rest in het vuistje liep hij naar buiten, het erf op.

Het zomerse zonnetje, dat zich al in de vroege ochtend had laten zien, stond intussen hoog boven het polderlandschap.

Aan de staalblauwe hemel was geen wolkje te bespeuren.

Terwijl iedereen nog aan het ontbijten was, had zijn vader op het Groot Tempelhof de laatste voorbereidingen getroffen.

Normaal had Bert hem hierbij moeten helpen, maar op dat ogenblik zat de jongen nog volop in Jeruzalem, in zijn droom. Had hij de voorbije twee weken misschien te veel over de kruisvaarders en de tempeliers gelezen, dat hij er nu over droomde?

Of was er een andere verklaring voor? Zoals het feit dat hij zich nu op een eeuwenoude plek bevond ...

Bijtend op zijn laatste boterham, slaagde Bert erin de studenten in te halen die naar de plaats van afspraak liepen.

Op het stuk weide zag hij al de linten wapperen die zijn vader er vanochtend gehangen had. De verschillende kleuren gaven telkens een bepaalde sector aan. Dat wist Bert van de vorige opgravingen van zijn vader.

Zodra de laatste studenten aangekomen waren, werden ze door professor Slieman verwelkomd.

‘Goeiemorgen allemaal,’ riep de man hun vriendelijk toe. ‘Ik hoop dat jullie vannacht goed geslapen hebben, want vandaag begint het echte werk. Toch wil ik bij wijze van inleiding nog even de geschiedenis van deze plek voor jullie schetsen.

Tegelijk wil ik jullie duidelijk maken wat wij hier de komende weken met onze werkzaamheden willen bereiken ...’

De professor hield even een pauze om de betekenis van zijn woorden tot iedereen te laten doordringen.

Daarna ging hij verder.

‘Hoewel de meesten onder jullie al enkele jaren archeologie of geschiedenis studeren, wil ik jullie geheugen toch even opfrissen omtrent de historische achtergronden van deze site ...’

Bert De Couter, die naast de groep studenten bij zijn vader stond, spitste zijn oren. In tegenstelling tot al die studenten had hij op school nog maar heel weinig over deze periode van de geschiedenis geleerd. Gelukkig had zijn vader thuis een kleine bibliotheek over het onderwerp. De voorbije weken had Bert zo veel interessante boeken over de kruisvaarders en de tempeliers te lezen gekregen dat hij er blijkbaar al over droomde. Hij was benieuwd of professor Slieman daar iets nieuws aan zou toevoegen.

‘Zoals jullie waarschijnlijk allemaal weten,’ ging de man verder,

‘werd Jeruzalem op 15 juli 1099 door de kruisvaarders ingenomen. Dat was het begin van twee eeuwen westerse aanwezigheid in het Midden-Oosten. Tot op heden heeft dit zowel daar als hier in West-Europa sporen nagelaten ...’

De man zwaaide nu heftig met zijn armen in het rond. Het was alsof hij wilde aantonen dat zulke sporen ook hier, tussen de koeienvlaaien, bijna letterlijk voor het rapen lagen. Bert moest bij die gedachte toch even glimlachen.

‘Nog geen twintig jaar na de inname van Jeruzalem werd daar in 1118 de Orde van de Tempeliers opgericht. Deze ridderorde, die vooral uit gewapende monniken bestond, had haar hoofdkwartier op de Tempelberg van Jeruzalem.

Daar komt hun naam ook van ...’

Opnieuw moest Bert denken aan de levendige droom die hij die ochtend gehad had. Hij had de Tempelberg zo duidelijk gezien dat hij zich er nog alle details kon van herinneren.

Bij een droom was zoiets toch normaal gezien niet mogelijk?

‘Jullie weten ook allemaal,’ ging de professor verder, ‘dat deze monniken aanvankelijk werden ingezet om in het Heilige Land de pelgrims op hun tocht naar Jeruzalem te beschermen. Maar de tempeliers zouden in korte tijd ontzettend rijk worden. Op de duur werden ze bijna machtiger dan de westerse koning van Jeruzalem. En de oorsprong van al die rijkdom lag voor een groot deel hier!’

Met opzet beklemtoonde professor Slieman het laatste woord. Tegelijk liet hij de aanwezigen nogmaals de omgeving zien terwijl hij met zijn armen zwaaide.

Na een pauze om het belang van zijn woorden te laten doordringen ging hij verder.

‘Want al in 1137 kregen de tempeliers van een hoge adellijke familie deze hele streek cadeau. Dit gebeurde trouwens in heel West-Europa. Het waren deze uitgestrekte landerijen die hun het nodige geld en de paarden voor de strijd opleverden. Tegelijk werden ook hier de nodige mensen voor de strijd geronseld en opgeleid. Als tempelier vertrokken ze met het vele geld en de paarden naar het Heilige Land ...’